

Fiskerierne anses hensigtsmæssig, bør den være lettere tilgængelig, og det formenes, at en Vedtægts Tilvejebringelse efter Omstændighederne dels bør paabydes ved Loven, dels kunne fremtvinges, dels ogsaa erhverves ad Bevillingsvejen. Betragte vi nu de forskjellige Retsforhold, hvorunder Fiskerierne forekomme, saa er det en Selsølg, at den foreslaaede Foranstaltning ikke kan gjøres gjældende i det aabne Hav, udenfor Søterritoriet, hvor Fiskeriet er ubetinget frit, ligesom Ejendomsrettens Afrenkelighed fordrer, at Endelsfiskerierne holdes udenfor den; derimod kan den komme til Anvendelse paa de færfte Bunde, hvori Flere ere lodtagne, og der bør Vedtægt kunne fremtvinges, hvor blot een Lodtager begjærer det, saaledes som i § 61 foreslaaet. Ved § 17 ere fremdeles Grunde ansøgte for, at ogsaa Rysfiskeriet bør kunne blive Gjenstand for Regulering, hvilket vi i bemeldte § have foreslaaet at skulle ske ad Bevillingsvejen, og det behøver ej videre Forklaring, at Afgjørelsen bør være hos Indenrigsministeriet; men for de under det herværende Kapitel henhørende Bunde bør Ordningen paa bydes, saaledes som i nærværende § foreslaaet, og udføres paa offentlig Beføstning. Det er nemlig ikke blot, fordi disse Bunde saa ofte have Karakteren af Indsøer eller aalignende Sø, men endnu mere fordi de af Grunde, som tidligere i nærværende Betænkning ere tilstrækkelig fremhævede, ved de stigende Fiskepriser ere i høj Grad udsatte for Udfiskning og allerede befindes at være i en temmelig forfalden Tilstand, og endelig fordi det allevegne er herfra, at Nødsraab nu høres, at der gjennemgaaende for hver især bør foreskrives en Vedtægt til Fjernelse af alle Ulemper samt til Fiskeriets Oprensning og Bevaring for Fremtiden; intetsteds bør den mangle. Det gaar ikke an at overlade Afgjørelsen af, om Vedtægt skal have eller ikke, til Kommunernes Valg (man vilde være udsat for derved at komme i samme Tilfælde, som da Lov 22de Marts 1867 § 11 havde bestemt, at ethvert Sogneraad i de Limfjorden tilgrænsende Kommuner kunde udnævne en Fiskeritilsynsmand; 3 Aar derefter viste det sig, at der af 103 Kirkesogne kun var 19, som havde benyttet Tillabelsen). Vi formene, at Sagen tjenes bedst ved, at Tilvejebringelsen af Vedtægterne som en Forpligtelse lægges i de overordnede kommunale Myndigheders, Amtsrådernes og Byrådernes Hænder, til Udførelse i Lighed med, hvad der allerede har fundet Sted med Hensyn til Vandløbene siden Anordn. 29de Juli 1846. Det vil heretter være Amtsrådene, der med Indenrigsministeriets Sanktion først komme til at afgjøre, hvilke Bunde i Kredsen der skal undergives Regulering, og dernæst foranstalte Vedtægterne tilvejebragte; Fiskerinspektorens Vejledning dertil samt Indenrigsministeriets Approbation maa være tilstrækkelig Borgens for, at de forskjellige Vedtægter udgaa saa ensartede som muligt, byggede paa de samme Grundsætninger, saaledes at de ikke komme til at indeholde hinanden modstridende og ophævede Regler. Det forudsættes som en Selsølg, at Vedtægterne ville blive dannede under plejet Samraad med Sognerådene, samt at Oplysninger ville blive indhentede hos de paagjældende Kommuners fiskende Beboere, uden at Loven derom behøver at foreskrive Noget nærmere. Maaden hvorpaa, og ved hvem Vedtægterne skulle tilvejebringes, maa det overlades Amtsrådene at tage Bestemmelse om; det er tilstrækkeligt at anordne, at Fiskerinspektøren skal være med; — forøvrigt vil jo Kapitlet om Limfjorden, der er at anse som et legalt Regulativ, kunne tjene til Rettesnor i de fleste Tilfælde for Udarbejdelsen af Vedtægter for Landets øvrige Fjorde. Om end det maatte synes, at den foreslaaede Tidsgrense af 1 Aar for Vedtægternes Tilvejebringelse paa sine Steder kunde blive knap nok, formener Udvalget, at det med snart erhvervet Øvelse maa kunne lade sig gjøre; ialtfald er selsølgelig Intet i Vejen for, at Ministeriet, hvor Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tilstaa Udsættelser, hvilke jo ogsaa maae indtræde, naar Ministeriet forlanger Ændringer foretagne ved indsendte Vedtægter, førend de approberes.

Overensstemmende med Foranstaaende er Paragrafen affattet, idet Udvalget er gaaet ud fra, at Stats- og Lovgivningsmagten gjennemgaaende bør overtage Udførelsen for at sikre sig, at en saa vigtig Foranstaltning ikke kommer til at mangle nogetsteds. Udvalget er overbevist om, at det kun vilde føre til en halv Forholdsregel, hvis det overlodes de deri Interesserede som deres egen Sag at afgjøre, om der skulde være Vedtægt et Sted eller ikke, og hvordan den skulde være; Mangelen af Vedtægt paa nogle Steder, medens saadan bestod paa andre, vilde bidrage til at svække Retsbevidstheden hos den menige Fisker, isædetfor hos ham at befæste den.

Det vil neppe betvivles, at Amtsrådet bør have frie Hænder til under Indenrigsministeriets Tilsyn at indstille, hvilke Bunde der bør optages paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Fortegnelse, og det maa da staa aabent at medtage saadanne Bugter, der egne sig dertil og ligge indenfor Søterritoriets Grænse.

Udvalget kan ikke antage, at der behøves nogen særlig Udtalelse om, at, hvor et Fiskevand, der skal reguleres under St., tilgrænses af flere Amter, bør disse Amtsråd alle deltage i Udarbejdelsen, eventuelt ved Delegerede, og det er netop her, hvor Meningsulighederne lettere kunne tænkes at ville optaa, af Bigtighed, at Indenrigsministeriet har den afgjørende Myndighed.

Vedtægterne, der jo kunne ændres af Ministeriet, efterat vedkommende Amtsråd og Fiskerinspektør derover ere hørte, bør have samme Retsvirkning som selve Fiskerilovens Bestemmelser. 3